

## **Mano tėvas duoda man duonos: ko LGBTQ+ bendruomenei reikia iš Bažnyčios?**

*„Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?! Arba jeigu jis prašytų žuvies, nejaugi paduotų jam gyvatę? „Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo“ (Mt 7, 9–11).*

„Jei tai neteisinga, turėsi man parodyti kitą kelią, nes aš jo nematau“, – būdama devyniolikos metų sušnabždėjau šią maldą Dievui, užverčiau Bibliją ir nusukau žvilgsnį. Turėjusi santykių su lesbietėmis, abejoju [krikščionių mokymu apie tos pačios lyties asmenų seksualinį elgesį](#). Daugelis krikščionių vadovų – nuo katalikų sinodo dalyvių iki evangelikų didžiųjų bažnyčių pastorių – dabar kelia panašius klausimus. Tačiau ar nėra taip, kad visi šie svarstymai apie išspręstus reikalus kyla atsietai nuo tikėjimo? Pernelyg dažnai klausiame, nes mums nepatinka jau duotas atsakymas. Mūsų „klausimai“ tarsi pasitelkiami kaip priemonė pareikalauti kitokio atsakymo.

Pirmą kartą potraukį tos pačios lyties asmeniui patyriau per jaunimo grupės susitikimą baptistų bažnyčioje. Sėdėjau ant grindų, nugara atsirėmusi į sofą. Viena iš mūsų vadovių – jauna, ištėkėjusi moteris – nekaltai ėmė žaisti su mano plaukais, siekiančiais juosmenį. Giliai manyje kilo jausmų antplūdis. Sutrikau, nes mano emocijos veržėsi į ją. Šie jausmai buvo šokiruojantys ir nelaukti, tačiau tuo pat metu stiprūs bei įtikinantys. Būdama dvylikos metų nenutuokiau, kad mano seksualumo ir tikėjimo konfliktas taps giliausia bei intensyviausia mano gyvenimo kova.

Nors potraukio tai pačiai lyčiai etiologija ne visada akivaizdi, savo patirtą potraukį sieju su dviem neigiamomis vaikystės patirtimis – giliomis žaizdomis. Pirma – dar kūdikystėje buvau atskirta nuo savo biologinės šeimos. Nors mano tėviai buvo geri ir mylintys, šis gilus lūžis paliko [„pirminę žaizdą“](#). Nuo pat ankstyvųjų prisiminimų ilgėjausi savo biologinės mamos ir mane traukė bet kuri moteris, kuri mane globojo ar suteikė gerumą. Antra – kai buvau dešimties metų, per vasaros atostogas mane ne kartą seksualiai išnaudojo dėdė. Šių dviejų ankstyvų sužeidimų pėdsakai padarė didelę įtaką mano raidai: seksualinei ir ne tik.

Kai po dvejų metų atsirado potraukis tos pačios lyties asmenims, nusiminiau ir to gėdijausi, todėl stengiausi savo jausmus palaidoti. Vidurinėje mokykloje jaučiausi sutrikusi, kentėjau ir galvojau apie savižudybę – tai [dažna istorija](#), kuri [laikui bėgant kartojasi ne rečiau](#), net ir didėjant mokyklų bei visuomenės pastangoms „sveikinti“. Tyliai pūliuojančios žaizdos tada ėmė atvirai kraujuoti. Būdama

penkiolikos į mokyklos šokius ėjau su smokingu, buvau nusikirpusi plaukus ir norėjau į pasimatymą pakviesti merginą. Su šiuo lytį keičiančiu debiutu mano kova oficialiai iškilo į viešumą. Visa mokykla nusprendė, kad esu lesbietė. Nerimaudama, kad jie gali būti teisūs, sugalvojau susirasti vaikiną ir su juo permiegoti, siekdama įrodyti jog tai netiesa. Ši desperatiška ir klaidinga strategija baigėsi nuspėjamais rezultatais: siaubingais išgyvenimais, kaltės jausmu ir dar didesne gėda. Praradau bet kokią viltį. Atitinkamai, ką taip pat rodo [mokslinių tyrimų duomenys](#), mano paaugliškas seksualinis aktyvumas skatino mane nusižudyti labiau nei bet kada anksčiau.

Tačiau šiuo beviltiškiausiu metu prasiveržė Dievo meilė. Jėzus atėjo ieškoti ir gelbėti pražuvusiųjų, Jo gailestingumo dėka tarp jų buvau ir aš. Likus vienuolikai dienų iki mano šešioliktojo gimtadienio, nuoširdžiai atsiverčiau bei norėjau sekti Kristų, kad ir kur Jis vestų. Dar niekada nebuvau tokia laiminga. Jėzus mane mylėjo ir ketino perkeisti mano gyvenimą. Buvau [naujas kūrinys](#) – „kas buvo sena praėjo, štai atsirado nauja“ (2 Kor 5, 17). Kadangi buvau Kristuje, maniau, kad mano potraukis tai pačiai lyčiai ir su juo susijusios problemos bus „panaikintos“ – tų dalykų tiesiog nebeliks. Tik, žinoma, taip nenutiko. Iš tikrųjų, kaip Šventajame Rašte sakoma, prasidėjo *tapimo nauju kūrinio procesas*. Mano potraukis ir žaizdos tebebuvo, kur buvusios, ir laukė, kol jomis bus pasirūpinta. Nežinojau, ką dar galėčiau daryti, apart slopinimo. Tikrai nenutuokiau, kaip viską atnešti Viešpačiui.

Po ilgų metų vienišos kovos, besimokydama koledže, pasidaviau. Atsitraukiau nuo Dievo ir įpuoliau tiesiai į moters rankas. Nustojau slėpti potraukį tai pačiai lyčiai nuo aplinkinių ir pradėjau kurti gyvenimą pagal savo lesbietišką tapatybę. Turėjau merginą ir jaučiausi laiminga – tiesa, įmanoma tik „laikinais džiaugtis nuodėmės malonumais“ (Žyd 11, 25). Ir, kaip sūnų palaidūną, Tėvas mane paleido. Jis man nemelavo. Jis nesakė, kad galiu tuo pat metu patirti gyvenimo Jo namuose džiaugsmą bei tolimos šalies malonumus. Taigi palikau Jo namus ir keliavau toli.

Atsitraukimas nuo Dievo buvo skausmingas, bet sąmoningas žingsnis – žinojau, kad krikščioniškasis mokymas, kurį atmečiau, buvo nedviprasmiškas. Tačiau išvengti sąžinės buvo sunku. Giliai širdyje žinojau, kad tai, ką dariau, buvo amoralu. Nors niekada nebuvau girdėjusi, kaip apibūdinamas prigimtinis įstatymas, instinktyviai žinojau, kad pažeidžiu kažką esminio. Mano kūnas nebuvo sukurtas seksualinei veiklai, kuria užsiiminėjau, nepaisant stipraus potraukio bei malonumo.

Tačiau nenorėjau atgailauti ir pateisindama savo veiksmus gyniau save nuo nuteisimo. Nebuvau pasirinkusi patirti tokį potraukį. Iš tiesų jis man atrodė kaip „natūralus“.

Ar aš tokia gimiau? Buvo 1989-ieji ir „gėjų geno“ paieškos buvo vis intensyvesnės. Ėmiau įrodinėti, kad tokia esu, bet iš tikrųjų tuo netikėjau. Tai buvo plona, bet lengva priedanga. Tuo metu dar nežinojau, kad asmenų, patiriančių potraukį tai pačiai lyčiai ir besielgiančių homoseksualiai, gyvenimo istorijose [dažniau](#) pasitaiko [neigiami vaikystės išgyvenimai](#), ypač [seksualinė prievarta](#), ir vėliau tai taps pagrįsta moksliniais tyrimais. Psichologija visada pripažino, kad sudėtinga genetikos, gyvenimo aplinkybių ir patirčių sąveika neabejotinai atlieka tam tikrą vaidmenį, o pastaraisiais metais atlikti įspūdingi didelės apimties tyrimai pateikė galutinių įrodymų, kad seksualinė orientacija nėra [nei genetiškai nulemta](#), [nei paveldima](#) savybė. Net jei tokie polinkiai būtų įgimti, kaip tai panaikintų mano atsakomybę moraliai juos vertinti ir vykdyti savo valią atsižvelgiant į Dievo tiesą? Bet man buvo smagu ir aš nenorėjau galvoti apie tokius dalykus, todėl toliau gyvenau pagal savo lesbietiską tapatybę.

Tuo metu pradėjau ryžtingai ieškoti savo biologinės motinos ir galiausiai gavau teismo nutartį pavišinti mano įvaikinimo dokumentus. Naktį prieš tai, kai turėjau jį pristatyti valstijos sostinėje, su draugėmis lankiausi lesbiečių baruose. Vaikščiodama po Ostino centrą, aš audringai ir iššaukiančiai pareiškiau: „Myliu šį gyvenimą ir niekas manęs neprivers jo atsisakyti!“. Kitą rytą valstijos tarnautojas įteikė man originalų gimimo liudijimą. Man drebėjo rankos, kai atplėšiau voką, kuriame buvo nurodytas mano motinos vardas. Pagaliau atsirado galimybė ją rasti.

Nenorėdama pernelyg išsiplėsti, turiu judėti prie šios istorijos pabaigos. Nesulaukiau tokio šilto sutikimo, apie kokį svajojau. Mano gražuolė mama neapsidžiaugė, kai su ja susisiekiu, ir prisipažino, kad su baime laukė šios akimirkos. Buvau visai nepasiruošusi patirti iš jos atmetimą, tad šios patirties sukeltas skausmas tiesiog sukrėtė. Kelias dienas verkiau nuo tos akimirkos, kai tik prabusdavau, iki kol naktį užvaldydavo miegas. Ir maždaug po savaitės tokių dienų ėmiau suprasti, kad šios ašaros ne užtemdė mano regėjimą, o jį apvalė. Kaip sūnus palaidūnas, aš atėjau į protą.

Pirmą kartą per daugelį mėnesių turėjau pokalbį su Dievu, kuris skambėjo maždaug taip: „Dieve, nežinau, kaip čia atsidūriau, bet negaliu gyventi be Tavęs. Ir jei yra koks nors būdas, kuriuo Tu gali mane

parvesti namo, prašau, padaryk tai“. Man reikėjo grįžti į Tėvo namus. Ir, kaip palyginime, Tėvas bėgo manęs pasitikti.

Tačiau mano jausmai išliko nepakitę. Nenorėjau palikti lesbietiško gyvenimo, bet žinojau, kad Jėzus mane kviečia jį nutraukti. Buvau giliai susipriešinusi ir jaučiausi atsidūrusi aklavietėje. „Aš esu lesbietė. Jei esu lesbietė, kaip galima atgailauti už tai, kas esu“? Kai kovojau su šiuo klausimu, Apvaizdos dėka patekau į televizijos laidą apie gėjų teises. Tarp homoseksualumą patvirtinančių pranešimų buvo trumpai parodytas krikščionių, kurie palieka homoseksualumą ir seka Kristumi, paveikslas. Buvau sukrėsta. Niekada nebuvau girdėjusi apie tokius žmones. Nenuostabu, kad jie buvo vaizduojami kaip kvailiai. Interviu vedėjas tapo nekantrus vienai moteriai, kai ji prisipažino, kad nuolat kovoja: „Nagi, visi tie Dievo dalykai, sakykite mums tiesą. Jei dabar galėtumėte rinktis, ką pasirinktumėte? Ar rinktumėtės būti su vyru, ar su moterimi?“ Jos atsakymas buvo: „Aš renkuosi Jėzų“.

Sulig tais žodžiais į mano sielą plūstelėjo šviesa. Pagalvojau: „Aš galiu tai padaryti. *Štai* ką galiu padaryti. *Aš renkuosi Jėzų*. Nes negaliu sakyti, kad pasirinkčiau vyrą. Šimtu procentų pasirinkčiau moterį. Bet galiu pasirinkti sekti Kristumi iš klusnumo. Mano seksualiniai jausmai neturi manęs apibrėžti. Aš renkuosi Jėzų“.

Taigi atidaviau savo seksualumą Dievui ir susitelkiau į sekimą paskui Jį. Tai darydama visai nesitikėjau, kad mano potraukis moterims sumažės. Priešingai – buvau įsitikinusi, kad visą likusį mirtingąjį gyvenimą būsiu vieniša, gyvensiu celibate ir galimai kovosi su troškimais. Tačiau buvau pasiryžusi tai padaryti, nes žinojau, Kas to prašo. „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius“ (Jn 6, 68).

Tomis pirmosiomis dienomis mano kova su pagundomis iš tiesų buvo arši ir nuolatinė. Anksčiau niekada nebuvau kovojusi su geismu, bet dabar tai vyko. Nuoširdžiai maniau, kad man nepavyks, ir mano pasiryžimas eiti kitu keliu buvo beviltiškas. Iš nevilties pradėjau medituoti Jėzų ir Jo gundymus dykumoje. Svarsčiau, kaip po keturiasdešimties dienų Jėzus teisėtai jautė alkį, tačiau Jis nepiktnaudžiavo savo galia, kad patenkintų savo poreikius. Jis atsisakė akmenis paversti duona. Būtent po to, kai Jis atsispyrė Šėtono pasiūlymams, angelai pradėjo jam tarnauti. Tai dažnai prisimindavau, kai stengiausi laukti Dievo.

Mano atgaila buvo dar šviežia, kai paštu atėjo didžiausia pagunda – buvusios merginos atvirutė. Žinoma, kad *dabar* ji sugrįš į mano gyvenimą. „Patiriu išmėginimus žemiškajame gyvenime, – pasakiau vienai savo draugei, – štai aš bandau sekti Kristumi, o tai yra vienintelė moteris, kuriai negaliu atsisipirti.“ Baigiau savo mąstymą pareikšdama: „Bet aš to nedarysiu. *Neiškeisiu šių akmenų į duoną*“ (pagal Mt 4, 3)

Ištarusi šiuos žodžius, užverčiau atvirutę. Taip greitai atsiverčiau žinutę, kad neatkreipiau dėmesio į viršelį. Jame buvo vienintelis paveikslėlis – akmenų krūva stambiu planu. Kitoje pusėje buvo užrašyta: „Akmenys paplūdimyje“. Dieviškoji žinia negalėjo būti aiškesnė: „*Aš žinau, kad esi alkana. Tai ne duona.*“ Mano alkis buvo teisėtas, tačiau jo malšinimui tos pačios lyties santykiams – ne. Turėjau laukti Dievo ir pasitikėti, kad Jis duos man duonos savo laiku. Juk Jėzus sakė: argi atsiras iš jūsų tėvas, „kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?“ (Mt 7, 9).

Akmenys nėra nei maistingi, nei skirti virškinimui. Tos pačios lyties lytiniai santykiai nėra nei vienijantys, nei papildantys ir niekada negali būti vaisingi. Turėjau seksualinį apetitą dalykams, kurie negalėjo išpildyti Dievo plano ar ketinimų, skirtų mano moteriškam kūnui. Kaip nebuvo sukurta valgyti akmenų, taip nebuvo sukurta tos pačios lyties santykiams. Dievas nesukūrė manęs būti „lesbiete“. Nepaisant mano potraukio tai pačiai lyčiai, aš nesu trečios kategorijos žmogus ir mano kūnas bei reprodukcinė sistema nėra kitaip sukurti. Mano Tėvas nesakė, kad mano lytiškumo atveju akmenys man tarnaus kaip duona. Jis neiškraipytų dėl manęs prigimtinio įstatymo, bet padėtų man gyventi darnoje su juo. Dievas prašė manęs pasitikėti Juo, nes Jis yra geras ir tik Jo valioje galiu klestėti ir būti laisva.

Studijuodama magistrantūroje atradau tikinčią evangelikų bažnyčią ir buvau palaiminta dvasiškai brandžių mentorių, kurie už mane meldėsi. Sužinoję, kad buvau lesbietė ir vis dar jaučiu potraukį tos pačios lyties asmenims, jie niekada neįrėmino manęs seksualinę tapatybę. Jie niekada nesakė: „Amy yra lesbietė.“ Kaip mus kviečia Gerasis Ganytojas? Jis kviečia mus vardu. Jie pagerbė mane darydami tą patį.

Daugiau nei dešimt metų jie laikė mane savo draugystės ir maldų glėbyje. Aš brendau kaip mokinė, nes jie ėjo kartu su manimi, tvirtindami mano tapatybę Kristuje, padėdami man atsikelti po kiekvieno kritimo ir kiekviename žingsnyje rodydami man kelią pas Jėzų. Su šiais nuostabiais globėjais vis dar mielai bendrauju ir jie iki šiol meldžiasi už mane.

Per šį dešimtmetį mano potraukis moterims iš tikrųjų sumažėjo. Sulaukusi trisdešimties, netgi pradėjau jausti pabudimą vyrų atžvilgiu. Tačiau niekada to nesiečiau ir nesitikėjau: mano orientacija man atrodė pastovi, o kultūra skatino manyti, kad ši savybė niekada nesikeičia. Vėliau sužinojau, kaip pasakojimas apie [nekintamumą](#) buvo panaudotas politinio tikslingumo sumetimais. Pagrindinės gėjų teisių organizacijos vykdė kampaniją, kad paneigtų pokyčių galimybę ir sukurtų [socialines normas](#), [draudžiančias keistis](#). Nepaisant jų pastangų, [žmogaus lytiškumas išlieka kintantis](#). Galimybė keisti savo troškimus yra reali ir šią tiesą įrodo nesuskaičiuojama daugybė tyrimų bei liudijimų.

Mano nuostabai, būdama trisdešimt septynerių ištekėjau ir buvau apdovanota dviem vaikais. Tačiau, jei būčiau likusi vieniša, kaip visada maniau, irgi būčiau patenkinta. Pasirinkau Jėzų, ir, iš tiesų, Jis yra daugiau nei pakankamas. Mano džiaugsmas ir gyvenimo pilnatvė kyla ne iš mano seksualumo ar šeimyninės padėties, bet iš mano Kūrėjo ir buvimo santarvėje su Jo valia.

Kaip jau [rašiau](#) anksčiau, jaučiuosi labai dėkinga besirūpinantiems aktyvesniu pastoraciniu palydėjimu tų, kurie patiria kovas lytiškumo srityje. Tačiau man didelį [susirūpinimą](#) kelia tie, kurie į šią kovą reaguoja [pasisakydami už pasidavimą nuodėmei](#). Priėmimo ir įtraukimo vardan pernelyg daug žmonių skelbia, kad krikščionių moralinis mokymas per tūkstantmečius kažkaip neatitiko tikrovės. Iš tikrųjų Dievo įsakymai yra meilės dovanos ir Jis draudžia tik tai, kas mums kenkia. Kas skatina šį pražūtingą kompromisą dėl to, kas ne tik patvirtinta visame Bažnyčios mokyme, bet ir deklaruojama kūno teologijoje? Galbūt didžiausias veiksnys yra klaidinga užuojauta ir klaidingas (bei klaidingai pavadintas) gailestingumas.

Jau dešimtmečius žinoma, kad seksualinių mažumų atstovai patiria daugiau neigiamų psichinės ir fizinės sveikatos sutrikimų, lyginant su heteroseksualiais asmenimis. Šių skirtumų atpirkimo ožiu ilgą laiką buvo laikoma „[mažumų streso](#)“ našta, kylanti dėl visuomenės atmetimo ir Bažnyčios nepritarimo. Mūsų užuojauta kenčiantiems mus klaidina. „Jei tik tos pačios lyties asmenų intymūs santykiai būtų laikomi geru dalyku, tai ir šiems žmonėms būtų gerai. Jei suteiksime pakankamai pritvarimo ir priėmimo, šie žmonės daugiau nebekentės“. Tiesa ta, kad rekordiškai didelis visuomenės pritvarimas, įteisintos tos pačios lyties asmenų santuokos ir didžiulis kultūrinis pasikeitimas šių skirtumų nesumažino, kaip rodo [vienas](#) po [kito atliekami tyrimai](#).

Kartu su dešimtmečius kauptais [duomenimis](#) iš [Nyderlandų](#), pirmosios šalies pasaulyje, įteisinusios tos pačios lyties asmenų santuokas, naujausi [JAV atlikti gyventojų tyrimai](#) rodo tą patį: didėjantis visuomenės pritarimas nepanaikina psichinės ir fizinės sveikatos skirtumų kiekio skirtumų tarp heteroseksualių asmenų ir tų, kurie save laiko lesbietėmis ar gėjais. Australijoje 2010-aisiais atliktos keturios gyventojų apklausos, kuriose dalyvavo jaunos moterys, parodė [panašius rezultatus](#). Autoriai išreiškė savo nusivylimą ir nuostabą, kad, nepaisant to, jog tyrimas buvo atliktas tuo metu, kai „pritarimas tos pačios lyties asmenų seksualumui buvo palyginus didelis“, duomenys parodė, kad „neheteroseksualios tapatybės priėmimas vis tiek buvo susijęs su dideliu ir reikšmingu psichologinio distreso padidėjimu“.

Per tris dešimtmečius, per tris kartas, trijuose skirtinguose žemynuose, [nebuvo jokių pastebimų pokyčių](#). Kodėl? Todėl, kad yra „įstatymas, įrašytas širdyje“ – prigimtinis įstatymas – ir alternatyvūs seksualiniai santykiai pažeidžia šį įstatymą. Mūsų kūnai tam nesukurti, vadinasi, ir *mes* tam nesukurti. Technologinė pažanga gali sukurti buferius, o politinė „pažanga“ gali pasiūlyti naujų teisių. Nė vienas iš jų negali pakeisti paprastos tikrovės, kad neheteroseksualūs lytiniai santykiai yra [žalingi](#) ir [nevaisingi](#).

Susidūrę su šia tiesa, pernelyg daug progresyvistų – tiek bažnyčioje, tiek už jos ribų – padvigubina savo klaidas. [Australijos tyrėjai](#) siūlo, kad, norint sušvelninti kentėjimus, reikės „reformuoti heteronormatyvias socialines struktūras“ ir „(iš)naikinti socialines struktūras, kurios ir toliau lemia šiuos skirtumus“, siekiant „palaikyti jaunų moterų psichikos sveikatą ir gerovę“. Tačiau Dievo sukurta tvarka ir planas nėra žmogaus rankomis sukurta slegianti „socialinė struktūra“. Tie, kurie nori pakeisti krikščioniškąjį mokymą, kad palengvintų LGBTQ+ identifikuotų asmenų kančias, lygiuojasi į šią pasaulietišką išmintį. Tam jie neturi kito pasirinkimo, kaip tik pasipriešinti Dievui ir bandyti sugriauti pačią tikrovę. Taip jie pasmerkti žlugti ir dar labiau pagilinti kančias, kurias, kaip jie teigia, nori sumažinti. Ko mums dabar labiausiai reikia, tai atjaučiančio atliepo LGBTQ bendruomenei – tokio, kuris būtų tiesoje apie žmogaus asmenį bei jo lytiškumą.

Ištikimi klebonai, kunigai ir prelatai, tai ne lydėjimas, o apleidimas. Tikra pastoracinė globa LGBTQ tapatybę turintiems asmenims reiškia sutikti juos ten, kur jie yra, mylėti ir priimti juos bei lydėti pas Jėzų, kuris yra pilnas malonės ir tiesos. Nepamirškite, kad siūlote duoną kultūroje, kuri normalizavo akmenų valgymą.

*Kas iš Jūsų, jei Jo sūnus prašytų duonos, duotų jam akmenį?*

Geras tėvas neduos savo vaikui akmens. Geras tėvas duoda duonos. Prašau Jūsų, kaip Jo kaimenės ganytojų, elgtis taip pat.

*Amy E. Hamilton, Ph.D., is a Research Associate at the University of Texas at Austin and a Fellow at the Nesti Center for Faith & Culture-University of St. Thomas, Houston. Dr. Hamilton has been a Fulbright scholar and a Social Science Research Council Sexuality Research Fellow. Her dissertation focused on the life narratives of Christians who had experienced conflicts with their spiritual and sexual identity. She studies and writes on topics related to marriage, faith, gender, and sexuality. Her work can be found at [amyhamilton.org](http://amyhamilton.org). A portion of this essay appears in the recently released (September 2024) volume [Lived Experience and the Search for Truth: Revisiting Catholic Sexual Morality](#).*

*Original article published in English, October 1, 2024, at: <https://whatweneednow.substack.com/p/my-father-gives-me-bread-lgbtq>*